

Élcsapat a köztársaságért

2012 november 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Volt egyszer egy élcsapat a kommunizmusért. Ennek az élcsapatnak a lendületes tevékenysége százmilliók halálával, el- és meghurcolásával, koncentrációs táborokkal, népek önrendelkezésének sárba tiprásával, nemzetek megalázásával, koncepciós perek sokaságával és egyéb szörny?ségekkel mérhet?.

Mindebbe szükségképpen bele kellett pusztulnia magának a rendszernek is, amelyet m?ködtetett és irányított ez az élcsapat, kiválóan ellátott terrorszervezeteivel.

Most egy élcsapat szervez?dik nálunk, ezúttal nem a kommunizmusért, hanem a „negyedik köztársaságért”. Igaz ugyan, hogy eddig egyetlen értelmes mondatot sem lehetett hallani t?lük arról, hogy miben állna ennek a negyedik köztársaságnak a lényege, de kétségtelen, hogy ez szalonképesnek t?nik mindazok el?tt, akiket nem zavar, ha nem értenek valamit, és azoknak is, akik nagyon jól értik, hogy természetesen egészen másról van szó, mint amir?l ez a köztársasági élcsapat szónokol. Annyit mindenesetre megállapíthatunk, hogy ez a Magyarország, államformája szerint köztársaság, nem tetszik nekik. S?t, szerintük ez már nem is köztársaság, hanem valamiféle fasizmusba hajló diktatúra. Err?l hordott össze a minap hetet-havat a magyarországi balliberális komité két kim?velt f?je, Mesterházy Attila és Horváth Csaba. Lehet tehát jókat reszketni a köztársaságért. Ezért kellene a negyedik, az új, az antifasiszta, az igazi.

Nézzük ennek az „igazi” köztársaságnak a történelmi el?zményeit! Mondani sem kell, nem a Pet?fi álmodta erkölcsi alapú köztársaság született meg akkor, amikor az els? köztársaságnak nevezett államforma létrejött nálunk Károlyi Mihály elnökletével. A köztársasági csúcs 1919-ben támadt a gy?jt?fogházból, Tanácsköztársaság címen, káoszban, vérben, gyászban, akasztások és rablások kíséretében. Tartott százharminchárom napig. Kosztolányi Dezs? Édes Anna cím? regénye elején így számol be a bukás pillanatáról, a dics?séges százharminchárom nap így ért véget: „Kun Béla repül?gépen menekült az országból… Zserbókat vitt, melyekkel teletömte puffadozó zsebeit, aztán ékszereket, grófnék, bárónék, kegyes, jótékony hölgyek drágaköveit, templomi kelyheket, sok más egyéb kincseket. Karjairól vastag aranyláncok lógtak.”

Jött azután megint egy köztársaság a második világháború után, a hírhedt „négyes fogat”, a Rákosi Mátyás, Ger? Ern?, Farkas Mihály, Révai József nevével megpecsételt népköztársaság. Ha Kun Béláéknak terrorkülönítményeseik voltak, Rákosiéknak már hatalmas, az élet minden területére kiterjesztett terrorhálózatuk. Uralmuk tartott – rövid közjátékkal – 1956-ig. Kun Béla még el?bb Bécsbe repült, majd onnan ment Moszkvába, Rákosi már egyenesen Moszkvába menekült. Hátrahagyva a kedvelt proletárdiktatúrával felvértezett népköztársaságát és egy minden ízében tönkretett, kés?bb szétl?tt, vérbe fagyott proletár gyermekeivel gyászba borult Magyarországot. A proletárdiktatúrás népköztársaság folytatása – kell? megtorlás után – némiképp enyhébb formában ért el az immár parlamentáris demokráciával alapozott újabb köztársaság kikiáltásáig, 1989-ig. Ez volna állítólag a harmadik, a rendszerváltás eredményeként.

Ne vitassuk, hogy mi hányadik, mert nincs értelme, hiszen akik most a negyedikr?l szónokolnak, azoknak csak az a fontos, hogy legyen egy újabb köztársaságnak nevezett valami, amit ?k irányíthatnak, és amely talán Károlyi népköztársaságára hasonlítana, amíg meg nem érkezne az újabb Kun–Szamuely páros, hogy átvegye a hatalmat. Így aztán biztosítva lenne a történelmi folytonosság, a rendszer pedig már nem lenne proletár-, hanem „liberális” diktatúra, amelyben már tényleg „minden hatalom a dolgozó népé”. Ez utóbbit pedig a liberális népbiztosok

tanácsa képviselné, tetejében a bankárok, brókerek, spekulánsok f?tanácsával, hogy megakadályozzon mindenféle állami túlsúlyt, a fékek és ellensúlyok jegyében. Tetszene ez már a nyugati „demokratáknak” is.

Lehet, hogy ilyesmit álmodik Gyurcsány, amikor negyedik köztársaságot emleget? Lehet, hogy már ? sem álmodik semmit, csak vissza akar térni a hatalomba, ha másodheged?snek is Bajnai kísér?jeként? Nem tudjuk. Csak azt tudhatjuk – mert látható –, hogy a nyugati, liberális demokráciák eddig er?s, magabiztos európai országokban is bajban vannak kelet-közép-európai másolataikkal együtt, mert ma már az egykori jóléti államok sem jólétiek. A népek lázongásai a pénzügyi és nyíltan politikai diktátumok ellen, az egyre hevesebb tüntetések jelzik a globalista liberalizmus képtelenségét. Sokáig sem az antiszemitizmus, sem a rasszizmus vádjával vagy a fasizálódás és a diktatúraveszély rémképével vagy a jogállamiságra való demagóg hivatkozással nem lehet csillapítani a feszültségeket. És köztársasági élcsapatok akcióival sem. Éppen ellenkez?leg. A népek értük való, érdekükben dolgozó, határozott vezet?t és kormányt követelnek, nem világkormányt saját kormányzás helyett, és nem királyságot köztársaság helyett, de nem is köztársaságot kenyér helyett. Nem idegen hatalmat a nyakukba önrendelkezés helyett. Régi vágyak, régi törekvések jelennek meg újra Európa népeinek az életében, de új bajokra új választ követelve. A válasz pedig egész biztosan nem a „negyedik köztársaság” blöffje vagy egy régi-új élcsapat szélhámossága.

Bíró Zoltán - magyarhirlap.hu

Ajánló